



En frihetsinskränkande åtgärd som vidtas mot en person som omfattas av en första europeisk arresteringsorder på grundval av andra, tidigare begångna, gärningar än dem som utgjorde skälet till att personen i fråga överlämnades genom verkställighet av en andra europeisk arresteringsorder strider inte mot unionsrätten om denna person frivilligt lämnade den medlemsstat som utfärdade den första europeiska arresteringsordern

I detta fall ska samtycke ges av de verkställande myndigheterna i den medlemsstat som överlämnade den tilltalade personen på grundval av den andra europeiska arresteringsordern

XC hade åtalats i Tyskland i tre olika brottmål. Först, den 6 oktober 2011, dömdes han av en distriktsdomstol till ett sammanlagt fängelsestraff på ett år och nio månader. Verkställigheten av straffet sköts villkorligt upp.

Därefter, år 2016, inleddes det ett straffrättsligt förfarande i Tyskland mot XC för en gärning begången i Portugal. Eftersom XC befann sig i Portugal utfärdade Staatsanwaltschaft Hannover (åklagarmyndigheten i Hannover, Tyskland) en europeisk arresteringsorder för att kunna genomföra en lagföring för denna gärning. Den portugisiska verkställande myndigheten samtyckte till att XC överlämnades till de tyska rättsliga myndigheterna. XC dömdes till ett fängelsestraff på ett år och tre månader. Under verkställigheten av detta fängelsestraff hävdades det villkorliga uppskovet med verkställigheten av det straff som utdömts år 2011.

Staatsanwaltschaft Flensburg (åklagarmyndigheten i Flensburg, Tyskland) gav den 22 augusti 2018 in en ansökan till den portugisiska verkställande myndigheten om att den myndigheten skulle avstå från att tillämpa specialitetsbestämmelsen och samtycka till att den påföljd som utdömts år 2011 skulle verkställas. Enligt denna bestämmelse, som uttrycks i artikel 27.2 i rambeslut 2002/584,¹ gäller nämligen att en överlämnad person inte får åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades. I artikel 27.3 g i rambeslutet föreskrivs emellertid att specialitetsbestämmelsen inte är tillämplig om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat personen ger sitt samtycke.

Eftersom det inte inkommit något svar från den portugisiska verkställande rättsliga myndigheten försattes XC på fri fot den 31 augusti 2018. Den 18 september 2018 reste han till Nederländerna och sedan till Italien. Den 19 september 2018 utfärdade Staatsanwaltschaft Flensburg (åklagarmyndigheten i Flensburg) en ny europeisk arresteringsorder mot XC i syfte att kunna verkställa den dom som meddelats den 6 oktober 2011. XC greps i Italien med stöd av denna sistnämnda europeiska arresteringsorder. Den italienska verkställande myndigheten samtyckte till att överlämna honom till de tyska myndigheterna.

Slutligen, den 5 november 2018, utfärdade Amtsgericht Braunschweig (Distriktsdomstolen i Braunschweig, Tyskland) ett häktningsbeslut i syfte att utreda ett tredje mål som rörde XC och avsåg gärningar begångna i Portugal år 2005 (nedan kallat häktningsbeslutet av den 5 november

¹ Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24).

2018). I december 2018 gav Staatsanwaltschaft Braunschweig (åklagarmyndigheten i Braunschweig, Tyskland) in en ansökan till den italienska verkställande rättsliga myndigheten och begärde att den myndigheten även skulle samtycka till att XC åtalades för dessa gärningar. Nämda myndighet samtyckte till denna begäran.

XC satt i häkte i Tyskland från den 23 juli 2019 till den 11 februari 2020 med stöd av häktningsbeslutet. Under denna period dömdes XC, genom dom av den 16 december 2019, för de gärningar som begåtts i Portugal år 2005 till fängelse i sammanlagt sju år, med beaktande även av domen av den 6 oktober 2011.

XC överklagade domen av den 16 december 2019 till den hänskjutande domstolen, det vill säga Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) och åberopade bland annat den specialitetsbestämmelse som föreskrivs i rambeslut 2002/584. XC gjorde i huvudsak gällande att de tyska myndigheterna inte hade rätt att lagföra honom, eftersom den portugisiska verkställande myndigheten inte hade samtyckt till att åtal väcktes för de gärningar som begåtts i Portugal år 2005. Mot bakgrund av detta argument frågade sig den hänskjutande domstolen om häktningsbeslutet av den 5 november 2018 kunde vidhållas eller om det tvärtom skulle upphävas.

I sin dom av den 24 september 2020, som meddelas inom ramen för förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande, slår domstolen fast att artikel 27.2 och 27.3 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att specialitetsbestämmelsen i artikel 27.2 inte utgör hinder för att en frihetsinskränkande åtgärd vidtas mot en person som omfattas av en första europeisk arresteringsorder på grund av andra, tidigare begångna, gärningar än dem som utgjorde skälet till att personen i fråga överlämnades genom verkställighet av denna arresteringsorder, när denna person frivilligt har lämnat den medlemsstat som utfärdade den första arresteringsordern och åter har överlämnats till den medlemsstaten genom verkställighet av en andra europeisk arresteringsorder, som utfärdades efter det att vederbörande lämnat medlemsstaten, för att kunna verkställa ett frihetsberövande straff, såvitt den rättsliga myndighet som verkställde den andra europeiska arresteringsordern har samtyckt till att åtalet utvidgas till de gärningar som ligger till grund för denna frihetsinskränkande åtgärd.

Domstolen noterar att det av en bokstavstolkning av artikel 27.2 i rambeslut 2002/584 framgår att den specialitetsbestämmelse som kommer till uttryck i denna artikel har ett nära samband med det överlämnande som följer av verkställigheten av en specifik europeisk arresteringsorder, eftersom det i ordalydelsen hänvisas till "överlämnandet" i singular. En sådan tolkning stöds dessutom av en kontextuell tolkning av nämnda artikel, eftersom även andra bestämmelser i rambeslut 2002/584² tyder på att specialitetsbestämmelsen är knuten till verkställigheten av en specifik europeisk arresteringsorder. Under dessa omständigheter skulle ett krav på att såväl den verkställande rättsliga myndighet som verkställde en första europeisk arresteringsorder som den verkställande rättsliga myndighet som verkställde en andra europeisk arresteringsorder ska lämna sitt samtycke, i den mening som avses i artikel 27.3 g i rambeslut 2002/584, utgöra hinder för överlämnandeförfarandets effektivitet och därmed äventyra det mål som eftersträvas genom rambeslut 2002/584, som består i att underlätta och påskynda överlämnandet mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter.

Eftersom XC i förevarande fall frivilligt lämnade Tyskland efter det att han i denna medlemsstat hade avtjänat det straff som han hade dömts till för de gärningar som avsågs i den första europeiska arresteringsordern, hade XC inte längre rätt att göra gällande specialitetsbestämmelsen i förhållande till denna första europeiska arresteringsorder. Eftersom det enda överlämnande som i förevarande fall är relevant för bedömningen av huruvida specialitetsbestämmelsen har iakttagits är det överlämnande som skett på grundval av den andra europeiska arresteringsordern, ska det samtycke som krävs enligt artikel 27.3 g i rambeslut

² Bland annat artikel 1.1, i vilken en europeisk arresteringsorder definieras mot bakgrund av det särskilda mål den är avsedd att uppnå, och artikel 8.1, som kräver att varje europeisk arresteringsorder ska innehålla precisa uppgifter om beskaffenheten och brottsrubriceringen av de brott som den avser och en beskrivning av de omständigheter under vilka brotten begåtts.

2002/584 endast lämnas av den verkställande rättsliga myndigheten i den medlemsstat som överlämnade den tilltalade på grundval av nämnda europeiska arresteringsorder.

PÅPEKANDEN: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127